

KARELIA-AMMATTIKORKEAKOULU
MusiiKin koulutusohjelma

Petri Havukainen

Analyysissä, David Gilmourin solistinen soitto

Opinnäytetyö
Huhtikuu 2018

OPINNÄYTETYÖ
Huhtikuu 2018
Musiikin koulutusohjelma

Tikkarinne 9
80220 JOENSUU
013 260 600

Tekijä
Petri Havukainen

Otsikko
Analyysissä, David Gilmourin solistinen soitto

Tiivistelmä

Tässä työssä on analysoitu David Gilmourin solistista soittoa viiden kitarasoolon kautta. Kitarasoolot on valittu hänen uransa eri vaiheista. Valituista sooloista on tehty transkriptiot, joiden pohjalta analyysi on suoritettu. Analyysissä huomioidaan erityisesti hänen käyttämänsä asteikot, soolon melodian suhde harmoniaan, soitossa käytetyt tekniikat, hänen tapansa fraseerata sekä soundi, jolla soolot on soitettu. Pohjatietoina työlle on lyhyt biografia sekä lyhyt katsaus aiempaan analyysiin.

Gilmourin soitosta on löydettävissä useita toistuvia soitannollisia asioita, kuten tekniikoita, asteikoita sekä fraseeraukseen liittyviä asioita. Työn loppuun on koostettu tulokset neljään eri osaluokkaan, joita ovat asteikot ja arpeggiot, rytmiiikka, tekniikka sekä fraseeraus.

Kieli
suomi

Sivuja 25
Liitteet 5

Asiasanat

David Gilmour, Pink Floyd, transkriptio, kitaransoitto, soittotyö.

THESIS
April 2018

Tikkarinne 9
80220 JOENSUU
FINLAND
013 260 600

Author
Petri Havukainen

Title
In Analysis, David Gilmour's Soloistic Playing Style

Abstract

The goal of this thesis was to analyse David Gilmour's soloistic playing style. This was done by studying five guitar solos that were chosen from different eras of his career. There were five musical aspects that were used for the analysis: scales used in solos, interaction of harmony and melody, techniques used in solos, Gilmour's way of phrasing and different sounds used in solos. As a basis for this thesis, a short biography and overview to previous analyses has been included in the thesis.

The analysis was based on transcriptions that were made from the solos. There are techniques, scales and matters of phrasing that recur in every solo analysed. The analysis has been summarized into four divisions: scales and arpeggios, different rhythmic matters, guitar techniques and phrasing.

Language
Finnish

Pages 25
Appendices 5

Keywords

David Gilmour, Pink Floyd, transcription, guitar playing, playing style.

Sisältö

1	Johdanto	1
2	Biografia	2
3	Soittotyylisiä	3
4	Transkriptioiden analyysi	5
4.1	Time	5
4.2	Comfortably Numb	8
4.3	Coming Back To Life	12
4.4	On An Island	14
4.5	Rattle That Lock	17
5	Transkriptioiden yhteenveto	18
5.1	Asteikot ja arpeggiot	19
5.2	Rytmiikka	20
5.3	Tekniikka	22
5.4	Fraseeraus	22
6	Yhteenveto ja pohdinta	23
	Lähteet	25
Liitteet	1. Time	
	2. Comfortably Numb	
	3. Coming Back To Life	
	4. On An Island	
	5. Rattle That Lock	

1 Johdanto

David Gilmour on yksi minuun eniten vaikuttaneista kitaristeista. Kun ensi kerran kuulin Gilmourin soittoa Pink Floydin Dark Side of the Moon -levyllä, olin todella vaikuttunut hänen soitostaan. Hänen tyyliinsä on kaikessa yksinkertaisuudessaan todella mielenkiintoinen ja persoonallinen, ja se on noteerattu mm. Rolling Stone -lehden kaikkien aikojen kitaristi -äänestyksessä. Monet kitaristit ovat myös yrittäneet jäljitellä hänen soittotyyliään ja soundiaan. Internetistä löytyy sivusto, joka on keskittynyt pelkästään Gilmourin kitara-soundin jäljentämiseen. (Riis 2018; Irons 2014.)

Moniin muihin rockkitaristeihin verrattuna hänen soittonsa on teknisesti yksinkertaista mutta erittäin vahvaa sekä emotionaalista. Syy siihen, miksi valitsin tämän aiheen opin- näytetyölleni, on haluni perehtyä Gilmourin soittoon tarkasti ja analyttisesti, ja selvittää osatekijöitä hänen soittotyyliinsä ja soundinsa taustalta.

Työn alussa on lyhyt biografia Gilmourin elämästä ja urasta. Biografiassa käyn läpi hänen ajautumistaan musiikin pariin, musiikillisia vaikutteita, liittymistä Pink Floydiin sekä hieman hänen henkilökohtaista elämäänsä. Biografian jälkeen seuraa hänen soittoonsa liittyvän aiemman analyysin läpikäynti.

Tämän jälkeen seuraa transkriptioiden läpikäynti ja analysointi. Työssäni olen rajannut käsiteltäväksi aiheeksi hänen solistisen soittonsa. Perehdyn hänen soittoonsa viidessä kitarasoolossa, jotka olen valinnut hänen uransa eri vaiheilta. Olen valinnut soolot merkittävilta levytyksiltä, mutta erityisesti sen takia koska, pidän kyseisiä sooloja hienoina ja mielenkiintoisia. Sooloja on niin Pink Floydin ajalta kuin myös hänen tuoreemmilta soololevyiltään.

Olen tehnyt sooloista transkriptiot, joita apuna käyttäen analysoin hänen soittoaan kitarasooloissa. Analysoinnin kohteena ovat hänen käyttämänsä asteikot, soolomelodian suhde harmoniaan, hänelle ominaiset kitaratekniikat, rytmiikka sekä hänen fraseerauksensa. Analysoin soolot yksi kerrallaan, jonka jälkeen koostan yhteenvedon transkriptioista, ja käyn hänen soittotekniikkansa läpi peilaten niitä sooloista saatuun informaatioon. Olen jaotellut työn yhteenvedon neljään osa-alueeseen: asteikoihin ja arpeggioihin, rytmiikkaan, tekniikoihin sekä fraseeraukseen.

Lopussa on yhteenveto koko työstä, jossa käyn läpi omia ajatuksiani työn suhteen sekä pohdin mahdollisia tapoja jatkaa tutkimalla muiden kitaristien tyylejä työn viitoittamalla suunnalla.

2 Biografia

David Jon Gilmour syntyi 6.3.1946 Sylvia ja Douglas Gilmourin perheeseen Englannin Cambridgessä. Hänen vanhempansa eivät olleet ammatiltaan muusikoita, mutta muuten perhe oli musikaalinen. Gilmourin vanhemmat lauloivat hyvin, ja hänen sisarensa soitti viulua ja veli huilua. Kuten monet muut 50-luvun lapset, Gilmourkin innostui rock and rollin saapumisesta Englantiin. Hänen ensimmäinen levyensä oli Bill Haleyn 'Rock Around Clock', jonka päälle perheen au pair istui. Muita Gilmourin levylautasella kuultuja artisteja olivat mm. Elvis, Leadbelly, Sonny Terry and Brownie McGhee sekä Howlin' Wolf. Gilmour on kertonut myös inspiroituneensa rautalankamusiikista Shadowsin ja Hank Marvinin innoittamana. (Miles 2006, 29–30.)

Ensimmäisen kitaransa hän lainasi naapuriltaan ollessaan kolmetoistavuotias, mutta kitara jäi kuitenkin hänen haltuunsa naapurin ollessa vähemmän innokas soittaja. Gilmour opetteli soittamaan Pete Seegerin *Pete Seeger Teaches Guitar* -oppikirjan avulla. Tämän lisäksi hän opetteli soittamaan radiosta kuulemiaan kappaleita korvakuulolta mahdollisimman hyvin, niin että hän osasi soittaa niistä bassolinjan, soinnut sekä melodian. (Miles 2006, 30.)

Ensimmäinen yhtye, jossa Gilmour soitti, oli nimeltään The Newcomers. Yhtye toimi tammikuusta 1963 saman vuoden lokakuuhun. Hän toimi yhtyeen kitaristina sekä laulajana. Osa yhtyeen jäsenistä hajaantui muihin bändeihin, jolloin Gilmour sekä yhtyeeseen jääneet jäsenet vaihtoivat nimen Joker's Wildiksi. Yhtye esitti ajalle uskollisesti pop- ja rocklaineja. Kaikki yhtyeen viisi jäsentä toimivat laulajina, joten he pystyivät esittämään muun muassa the Beatlesin, the Beach Boysin sekä Four Seasonsin kappaleita. (Miles 2006, 32.) Yhtye keikkaili vuoteen 1967 saakka, jolloin Gilmour erosi yhtyeestä. Ennen Pink Floydin liittymistä Gilmour elätti itsensä muun muassa ajamalla vaatesuunnittelijalle pakettiautoa. (Soundi 2006, 95.)

Vuonna 1968 Gilmouria pyydettiin liittymään Pink Floydin yhtyeen silloisen laulajakitaristin Syd Barretin kärsiessä huumeiden aiheuttamista vakavista

mielenterveysongelmista. Gilmour ei kuitenkaan ollut yhtyeen ensimmäinen vaihtoehto. Jeff Beckiä oli kysytty myös samaan pestiin, mutta hän ei ollut halukas liittymään yhtyeeseen. Ajatus oli, että Pink Floydista olisi tullut viisihenkinen yhtye, ja hetken aikaa näin olikin. Erään kerran keikalle ajaessaan muut bändin jäsenet päättivät olla noutamatta Barrettia mukaan. Pink Floyd ehti tehdä muutaman keikan viisihenkisellä kokoonpanollaan, mutta kokonaisuudessaan tämä vaihe jäi hyvin lyhyeksi. Alkutaipaleellaan Pink Floydissa Gilmour pyrki matkimaan Barrettin soittotyyliä, mutta ajan myötä hän alkoi tuoda yhtyeen kappaleisiin omia, musikaalisempia sävyjä. (Miles 2006, 116–117; Mason 2004, 102–103.)

David Gilmour teki pitkän uran Pink Floydissa. Roger Watersin jätettyä yhtyeen 1985, hän otti johdon bändistä. Gilmourin johdolla Pink Floyd levytti vielä kaksi levyä, *A Momentary Lapse of Reason*in sekä *The Division Bell*in. (Shaffner 1991, 550–551.) Pink Floydin sivussa hän on julkaissut neljä sooloalbumia, joista viimeisimmän vuonna 2016, sekä kolme livelevyä (Riis 2018). Tämän lisäksi hän on toiminut tuottajana mm. Kate Bushille, ja auttanut hänen uransa alkuun (Shaffner 1991, 304).

3 Soittotyylistä

Hyvin usein David Gilmourista puhuttaessa keskitytään enemmän hänen kitarasoundiinsa kuin siihen, mitä hän soittaa. Gilmour on kuitenkin itse sanonut vuoden 1988 haastattelussa, että hänen käyttämällään laitteistolla ei ole juurikaan vaikutusta hänen soitannolliseen lopputulokseen. (Milkowski 2016.)

David Gilmour on valittu vuonna 2015 *Rolling Stone* -lehden 100 maailman parhaan kitaristin listauksessa 14. parhaaksi kitaristiksi. Listauksen kuvauksessa Gilmouria kuvaillaan bluestaustaiseksi kitaristiksi, joka on erityisen tunnettu hienostuneista ja melodisista sooloistaan sekä funkahtavista komppikitaroinneistaan. Häntä kutsutaan myös pioneeriksi kitaran efektien, etenkin kaiun käytössä. (Rolling Stone 2015.)

Internetistä löytyy paljon eri sivustoja, joissa opetetaan soittamaan kuin Gilmour. Yksi näistä on Music Radar -sivusto, jossa on kahdeksan eri tyyliesimerkkiä hänen

soitostaan. Esimerkeiksi on valittu hänen tapansa käyttää pre-bendejä¹ ja slidetekniikkaa. Hänen soitossaan kuuluu bluesille omainen fraseeraus, joka on matkittu bluessuaruuksilta, kuten BB. Kingiltä sekä Albert Kingiltä, kaksiääniset bluesmaiset kuviot, joita soitetaan pentatonista asteikkoa pitkin, puolentoista sävelaskeleen venytykset, kahden sävelaskeleen venytykset, triolisoitto, korkeisiin ääniin päätyvät rake -pyyhkäisy², sekä hänen tapansa soittaa monipuolisesti eri asemista. (Music Radar, 2015.)

Glenn Rileyn kirjassa *Rock Lead Guitar Solos: The Ultimate Guide to Playing Great Leads*, on käsitelty Gilmourin soittotyyliä kirjoittajan säveltämän esimerkkisoolon myötä. Esimerkkisoolo on tehty rockballadiksi. Soolossa käytetään E-mollipentatonista asteikkoa, sekä E-aiolista. Soolo on hyvin melodinen, ja sointuvaihdokset merkataan soittamalla paljon sointusäveliä, mikä on Gilmourille ominaista solistisessa soitossa. Rytminen fraseeraus on yksinkertaista ja harvaan rytmitettyä, eli se sisältää paljon pitkiä ääniä. (Riley, 2018.)

Gilmour toteaa omaksi vahvuudekseen melodisuuden, ja sen ettei hän aina lähesty musiikkia tavanomaisesti. Heikkoudekseen hän on puolestaan todennut sen, ettei hän osaa soittaa nopeasti ja sen, ettei hän harjoittele tekniikkaa tarpeeksi. Hän toteaa myös, ettei hänellä ole mitään tiettyä metodologiaa, kun hän esimerkiksi lähtee äänittämään uutta sooloa. Hän sanoo toimivansa hyvin intuitiivisesti äänitystilanteissa niin soittotyylin kuin soundien osalta. (Milkowsky 2016.) Aikaisempien analyysien perusteella Gilmourille ominaista on soittaa melodisesti käyttäen bluesvaikutteita lisänä. Hän soittaa merkaten soinnut sointusävelillä, ja hänelle on ominaista käyttää kielten venytyksiä paljon ja monipuolisesti.

---

¹ Venytys, jossa kieli on ennen sävelen soittoa venytetty kohdeääneen.

² Kohdeääneen päätyminen niin että soittaa ennen kohdeääntä sammutettuja kieliä.

4 Transkriptioiden analyysi

Transkriptioiden teossa hyödynsin alla olevia levytyksiä:

Pink Floyd 1973. The Dark Side of The Moon. CD 50999 029453 2 3. EMI records.

Pink Floyd 1977. The Wall. CD 7243 31243 2 9. EMI records.

Pink Floyd 1994, The Division Bell. CD 50999 028961 2 0. EMI records.

Gilmour, D. 2006. On An Island. CD 0946 355695 2 0. Parlophonde records ltd.

Gilmour D. 2015. Rattle That Lock. CD 88875123262 Columbia records.

Transkriptioiden analyysissä keskityn solistiseen soittoon sekä soolosoundiin. Solistisessa soitossa otan huomioon Gilmourin käyttämät asteikot, niiden suhteen harmoniaan, rytmiiikan, fraseerauksen sekä kitaransoittoon liittyvät tekniikat. Soundiin liittyen teen selvityksen hänen käyttämästään kitaralaitteistosta kussakin kappaleessa, mitä kitaraa, efektejä ja vahvistimia hän on käyttänyt kyseisessä soolossa.

Kappaleet olen valinnut ajanjaksoilta, jotka koen merkittäviksi Gilmourin soiton sekä Pink Floydin kannalta. Kaksi ensimmäistä kappaletta on suhteellisen lyhyeltä ajanjaksoilta, mutta koen, että Pink Floyd kehittyi tuona aikana paljon musiikillisesti, ja Gilmour siinä sivussa soittajana. Kokonaiset transkriptiot ovat tämän työn liitteenä (Liitteet 1–5).

4.1 Time (1973)

Time on kappale Dark side of the moon -albumilta, jota pidetään yhtenä yhtyeen tärkeimmistä levytyksistä. Kappaleen sävellaji on F#-molli, joka on huomattavissa esimerkiksi harmoniaan sidoksissa olevasta soolon melodiasta. Soolo pohjaa hyvin vahvasti F#-mollipentatoniseen asteikkoon, mutta muutamassa kohtaa lisäsävelenä on F#-molli asteikon toinen sävel G#. Hän soittaa vahvasti harmonian sisällä sävellajiin kuuluvia ääniä ja merkkää sointuvaihdoksia sointusävelillä. Asteikkojen lisäksi Gilmour merkkää harmoniaa muutamassa kohtaa soittamalla arpeggioita. Arpeggiot vievät sooloa myös luontevasti eteenpäin ja oktaavialasta toiseen.

Soolo rakentuu kolmesta osasta. Ensimmäisessä osassa Gilmour pysyttelee kitaran 2. asemassa pentatonista asteikkoa soittaen ja palaten aina F#-sävelelle. Soolon toisessa

osassa hän siirtyy otelaudalla oktaavilla ylöspäin soolon huippukohtaan. Uuteen asemaan siirryttyään hän soittaa pitkiä venytyksiä, joiden väliin hän soittaa pentatonista asteikkoja. Soolon lopussa hän palaa jälleen alkuperäiseen oktaaviin oktaavia matalammalle lopettaen soolon selkeästi.

Gilmour käyttää soolossa paljon kitaransoitolle ominaisia tekniikoita, kuten *bendausta* eli kielten venytystä, *vibratoa* sekä äänestä toiseen *liukumista*. Bendit tekevät soolosta sulavan ja legaton kuuloisin. Hän venyttää kieliä pääosin yhden sävelaskeleen verran, mutta käyttää myös puolen sävelaskeleen sekä puolentoista sävelaskeleen venytyksiä. Bendaamisen ohella hän käyttää paljon vibratoa: miltei jokaisessa hänen soittamassaan kahdeksasosanuottia pidemmässä äänessä on vibratoa mukana. Vibrato tuo soittoon eloa ja bluesvaikutteita. Gilmour aloittaa monta fraasia liukumalla kieltä pitkin kohdeääneneen. Liu'ut tuovat fraasien alkuihin pehmeyttä, eivätkä ne ala niin terävästi kuin soittaen ne ilman liukua.

Pehmeyttä Gilmourin soittoon tuovat myös *hammer on* sekä *pull off* -tekniikat. Hammer on -tekniikassa soitetaan ensin sävel plektralla otelautakäden etusormella, jonka jälkeen seuraava sävel soitetaan ilman plektraa lyömällä otelautakäden sormi vasaramaisesti seuraavalle sävelelle. Pull off -tekniikka toimii päinvastoin, jolloin nimettömälle tuleva sävel soitetaan plektralla. Matalampi sävel soitetaan niin, että nimetön sormi nostetaan kieleltä pienellä nyhtäisyllä, jolloin etusormella oleva matalampi ääni syttyy soimaan ilman erillistä plektran iskua. Nämä tekniikat tekevät soitosta legatomaisemman verrattuna siihen, että soittaisi kaikki äännet erikseen plektralla.

Gilmourin käyttämä rytmiikka soolossa on paikoin hyvin hienojakoista johtuen osittain kappaleen hitaasta temposta, joka mahdollistaa sävelten tiheämmän soittamisen. Hän aloittaa useita fraaseja tahdin iskuttomilta osilta jakaen iskujen painotukset kuudestoistaosille. Gilmourin soitto tässä soolossa on hyvin melodista. Soolosta on kuultavissa selkeä draaman kaari: alku, huippukohta ja loppu.

5

9

Tahdissa yhdeksän siirrytään soolon huippukohtaan F#-mollin arpeggiolla, siirtymällä oktaavia ylemmäs.

Nuottiesimerkki 1. Soolon alku sekä siirtyminen soolon huippukohtaan. Tabulatuurissa oleva aaltokuvio merkitsee vibratoa ja tabulatuurin nuolet bendejä. Nuolen perässä oleva sana *full* tarkoittaa kokosävelaskeleen venytystä. Hammer on sekä Pull off –tekniikat on merkattu legatokaarilla tabulatuuriin.

14 A E F#m
 8va
 full
 16 19 19-19 19-19 16 17 17-19 19 17-19 17 14
 E-duuri arpeggio

17 A/D E/A A/D E/A
 3 3 3 3
 full
 4 2 7 10 12 10 9 10 9 9 7 9 9 9 7 7 9 6 9 6 4

21 A/D C#m Bm E
 1 1/2 full
 4 4 4 2 4 4 2 4 2 4 6 6 4 2 0

Tahdissa 17 siirrytään soolon loppuun sekä alkuperäiseen oktaaviaan.

Nuottiesimerkki 2. Siirtyminen huippukohdasta loppuun.

Kitarana Gilmour käyttää tässä soolossa vuoden 1969 Fender Stratocasteria. Hän soittaa käyttäen kitaran tallaa lähimpänä olevaa mikkiä, jota kutsutaan tallamikiksi. Vahvistimina hänellä on Hiwatt DR103 All Purpose -vahvistin, jonka kaiutinkaappina hänellä on WEM Super Starfinder 200 -kaappi. (Riis 2018.)

Gilmourin soundi soolossa on todella säröytynyt. Säröytyminen mahdollistaa sen, että äänet soivat pitkään. Särö soolossa tulee Dallas Arbiter Fuzz Face -pedaalista. Särön lisäksi soolossa on kuultavissa Binsonin Echorec II -kaikua, joka tekee soolosta hieman utuisen kuuloisin. (Riis 2018.)

4.2 Comfortably Numb (1977)

Comfortably Numb on kenties yksi Pink Floydin tunnetuimpia kappaleita. Kappale on levyltä The Wall vuodelta 1977. Kappaleen sävellaji on B-molli, ja kappaleen harmonia pysyy tiukasti sävellajissa. Soolon alla on neljän tahdin mittainen sointukierto, joka toistuu koko soolon ajan.

Gilmour soittaa B-mollibluesasteikkoa lisäten siihen B-molli asteikon toisen sävelen C#:n. Hänen soittonsa on pääosin melko asteikkomaista, ja soolossa toistuukin kolme kertaa hyvin samanlainen asteikkolasku pienillä variaatioilla. Gilmourin soitto on bluesille ominaista, sillä hän soittaa bluesasteikkoa hyvin vahvasti ja asteikkomaisesti, soittaen asteikkoa pitkin alaspäin päätyen lopulta pitkään ääneen. Kappaleen lopussa hän siirtyy oktaavilla ylöspäin, ja hänen soittonsa muuttuu siellä paljon melodisemmaksi.

Kuten edellisessäkin soolossa myös tässä Gilmour käyttää monipuolisesti eri kitaratekniikoita soolossaan. Yksiäänisen melodian ohella hän soittaa myös useaa ääntä kerralla rytmisesti, joissain kohti sointuna, ja joissain kohtaa vain paria ääntä niin, etteivät ne ole soinnun säveliä.

Gilmourin bendaus soolossa on monipuolista. Hän venyttää kieliä pääosin yhden sävelaskeleen verran, mutta tekee myös sitä laajempia ja suppeampia venytyksiä, kuten puolentoista ja puolen sävelaskeleen venytyksiä. Vibratoa hän käyttää tässäkin soolossa miltei kaikissa kahdeksasosanuottia pidemmissä äänissä.

Soolon rytmikka on melko monimuotoista. Hän soittaa paljon kuudestoistaosia sekä asteikkolaskuissa kuudestoistaosatrioleja. Hän soittaa välillä myös pitkiä säveliä, etenkin soolon lopussa, jolloin hän siirtyy oktaavilla ylemmäs alkuun verrattuna. Ennen tätä oktaavinousua hän soittaa Bm7-sointua todella rytmisesti miltei funk-tyylille ominaisesti. Se saa soolon kasvamaan intensiivisempiin mittoihin.

Gilmourin fraseeraus soolossa on melko suoraa, eli hän soittaa vahvasti samassa tempossa sekä samoille iskuille bändin kanssa. Muutamissa kohtaa hän soittaa rytmisesti eteen verrattuna muuhun bändiin. Soitto on siis fiilikselään eteenpäin menevää ja aggressiivista. Hän soittaa äänet todella vahvasti plektralla korostaen monia iskuja todella vahvasti. Aggressiivisuutta lisää soolon repivä soundi, joka tulee Big Muff -pedaalista. Vastapainoksi korostetuille iskuille hän hyödyntää hammer on ja pull off -tekniikoita etenkin nopeammissa asteikkolaskuissa, mutta myös muuallakin pitkin sooloa luoden legatomaisemman sävyn soittoon.

Asteikkolasku B-mollibluesasteikkoa pitkin.

Siirtyminen soolon huippukohtaan oktaavia ylemmäs.

Nuottiesimerkki 4. Kuvassa näkyy Gilmourin tapa käyttää asteikon useampaa ääntä yhtä aikaa rytmisesti. Kuvan alalaidassa näkyy myös siirtymä oktaavia ylemmäs soolon huippukohtaan.

Nuottiesimerkki 5. Kappaleen lopussa tulee *fade out*, eli kappale häivytetään hiljaisuuteen eikä varsinaista lopetusta ole.

Gilmour soittaa tämän soolon vuoden 1969 Fender Stratocaster -kitaralla käyttäen tallamikkiiä. Vahvistimena hän käyttää Hiwatt DR103 All Purpose 100W -vahvistinta, jota hän soittaa WEM Super Starfinder 200 -kaiutinkaapin läpi.

Soolosoundi on säröytynyt ja melko diskanttivoittainen. Särönä Gilmourilla on vuoden 1973 Electro Harmonixin Ram's Head Big Muff -pedaali. Särön lisäksi on kuultavissa moduloiva efekti, joka on luotu Yamaha RA-200 -kaiutinkaapilla. Sen sisällä olevat kaiuttimet pyörivät ympäri luoden väpättävän efektin. (Riis 2018.)

4.3 Coming Back To Life (1994)

Coming Back To Life The Division Bell-albumilta on kappaleena Pink Floydille epätyypillisen ripeätempoinen. Kappaleen sävellaji on C-duuri. Soolo on 16 tahtia pitkä, ja siinä on kahdesti toistuva kahdeksan tahdin sointukierto. Ensimmäiset kahdeksan tahtia muodostavat soolon alkupuolen ja jälkimmäiset kahdeksan tahtia loppupuolen. Soolossa on kuultavissa selkeä kaari. Gilmour alkaa soittamaan sooloa viidennestä asemasta, ja puolellessa välissä sooloa hän etenee ylemmäs otelaudalla, päätyen soolon huippukohtassa aina 19. nauhalle saakka.

Kappaleen soolossa Gilmour fraseeraa äännet pääosin hyvin vahvasti soittamalla plektrolla kieliä lujaa. Tässäkin soolossa hän pehmentää fraseerausta muutamassa kohdassa käyttämällä kitaransoiton legatotekniikoita hyödykseen. Hänen soittonsa soolossa on pääosin hyvin melodista, mutta muutamassa kohtaa hyvin bluesille ominaista, mikä rikoo melodisuutta ja tekee soolosta mielenkiintoisen ja persoonallisen.

Soolon melodia pohjaa hyvin vahvasti kappaleen harmoniaan, ja Gilmour soittaa suurimman osan soolosta käyttäen C-duuripentatonista asteikkoa yleensä merkatien sointuvaihdokset jollakin soinnun sävelellä. Varsinkin soolon alkupuolella asteikkomaisuus on vahvaa, mutta soolon puolivälin jälkeen toisella sointukierrolla soitto muuttuu melodisemmaksi.

Rytmisesti soolossa on kuultavissa selkeä ero alkupuolen ja loppupuolen välillä. Soolon alkupuolen soitto on melko rytmistä sisältäen tiheämpää soittoa, melko paljon kuudestoistaosuotteja ja paljon takapotkulla alkavia fraaseja. Soolon jälkipuolisko on rytmisesti paljon tasaisempi alkupuoleen verrattuna. Muutamaa kuudestoistaosatriolia ja neljäosuotteita lukuun ottamatta loppupuoli on lähinnä tasaista kahdeksasosalinjaa.

Tässäkin soolossa hän käyttää paljon kitaralle ominaisia tekniikoita, hieman vähemmän kuin aiemmissa sooloissa. Hän soittaa pääosin yhden sävelaskeleen venytyksiä, mutta niiden lisäksi myös puolen sävelaskeleen ja puolentoista sävelaskeleen venytyksiä.

Nuottiesimerkki 6. Soolon alku on hyvin asteikkomaisesti soitettu. E-sävelillä olevat puolen sävelaskeleen venytykset luovat bluesmaisena vaikutelman.

Nuottiesimerkki 7. Soolon jälkipuoliskolla tahdissa 8 hän siirtyy oktaavia ylemmäs, missä soitto muuttuu melodisemmaksi.

Soolosoundi on tässä soolossa vähemmän säröinen kuin aiemmissa. Gilmour soittaa tämän soolon vuoden 1983 '57 reissue Fender Stratocasterilla, jossa on EMG:n aktiiviset mikrofonit. Hän käyttää kitaran kaulamikkiä. Vahvistimina hänellä on vuoden Fender 1959 Bassman 50W reissue -vahvistin, sekä Hiwatt SA212 50W -vahvistin. Efekteinä soolossa on Boss CS-2 -kompessori, Chandler Tube Driver -putkisärö sekä Boss DD-2 delay -kaiku. (Riis 2018.)

4.4 On An Island (2006)

On An Island on Gilmourin kolmannen soololevyn nimikkoraita. Kappaleen sävellaji on E-molli, mutta kappaleen sointukierrossa tulee lainasointuja, kuten Fmaj7 ja sekä soolon lopussa sävelaskeleella laskeva I-IV kadenssi, joka päättyy lopulta A-duuri sointuun.

Gilmour soittaa sooloa pääosin E-mollipentatonista asteikkoa käyttäen, johon hän lisää E-molli asteikon toisen sävelen F#. Hän huomioi harmoniset poikkeavuudet soolossaan merkatien esimerkiksi Fmaj7 soinnun esimerkiksi arpeggiolla sekä soittamalla sen päälle F-lyydistä. Lopun laskevan sointukadenssin päälle hän soittaa samassa suhteessa laskevaa melodiaa.

Gilmourin soitto soolossa on todella melodista ja laulavaa höystettynä muutamilla blueslickeillä. Hän hyödyntää soolossa koko kitaran skaalaa, mikä tekee soolosta monipuolisemman ja mielenkiintoisemman kuulaisen kuin soittaen vain yhdestä asemasta. Gilmour fraseeraa soolonsa melko taakse verrattuna bändiin, mikä saa hidastempoisen kappaleen groovaamaan. Tässäkin soolossa hän pehmentää fraseerausta ja soittaa välillä hyödyntäen hammer on sekä pull off -tekniikoita.

Myös rytmiikka on tässä soolossa monipuolista. Hän soittaa niin pitkiä ääniä sisältäviä linjoja, kuin nopeampiakin bluestyyllisiä fraaseja. Muutamassa kohtaa hän soittaa vahvoja rytmejä useampaa ääntä käyttäen. Fraasit ovat lyhyitä, mutta selkeä, rytminen motiivi on huomattavissa.

Gilmour hyödyntää tässä soolossa erityisen paljon eri kitaratekniikoita. Erityisesti hän bendaa tässä soolossa paljon ja monipuolisesti. Gilmourille ominaista on bendata niin,

että venyttää kieltä ensin yhden sävelaskeleen, jonka jälkeen venyttää siitä vielä puolikkaan lisää, joka luo soittoon legatoefektin. Laajojen bendien lisäksi hän soittaa myös paljon pienempiä bendejä, kuten puolen sävelaskeleen ja jopa sitä pienempiä venytyksiä. Samoin Gilmour soittaa kahta ääntä yhtä aikaa niin, että hän bendaa samalla matalampaa ääntä. (Nuottiesimerkki 8.)

Nuottiesimerkki 8.

Myös tässä soolossa hän käyttää vibratoa miltei kaikissa kahdeksasosaa pidemmissä äänissä, mutta kuitenkin melko maltillisesti. Muutamassa kohdassa hän liu'uttaa sormellaan kieltä pitkin päätyen kohdesäveleen käyttäen sitä efektinä.

Nuottiesimerkki 9. Kuvasta käy ilmi Gilmourin käyttämät soittotekniikat, monipuolinen asemien käyttö sekä lyhyt, rytminen motiivi tahdissa 10.

Musical score for Nuottiesimerkki 10, measures 27-32. The score is written for guitar, showing a treble clef staff with notes and a bass clef staff with fret numbers. Chords C/E, Em, F, G, Dm, Am, Cm, Gm, and A are indicated above the treble staff. The bass staff shows various techniques like 'full', 'gliss.', and '1/2'.

Nuottiesimerkki 10. Kuvassa näkyy soolon huippukohta, jossa Gilmour soittaa korkeamalta kaulalta sekä soolon lopun sävelaskelittain laskeva sointukadenssi.

Gilmour soittaa soolon kahdessa osassa. Hän päättää ensimmäisen osan soolosta kokonuottiin tahdissa numero kuusitoista, ja aloittaa toisen osan sooloa samassa tahdissa kolmen kahdeksasosanuotin kohotahdilla. (Nuottiesimerkki 11.)

Musical score for Nuottiesimerkki 11, measures 13-17. The score is written for guitar, showing a treble clef staff with notes and a bass clef staff with fret numbers. Chords Em and Fmaj7 are indicated above the treble staff. The bass staff shows various techniques like 'full' and '3'.

Nuottiesimerkki 11.

Ensimmäisen puolen soolosta hän soittaa vuoden 1956 Gibson Les Paul -kitaralla, jossa on P-90 -mikrit sekä Bigsby-kampi. Toisen puolen soolosta hän soittaa vuoden 1969 Fender Stratocasterilla. Vahvistimina hänellä on Hiwatt DR103 All Purpose 100W -vahvistin WEM Super Starfinder 200 -kaiutinkaapin kanssa, Fender 1956 tweed Twin 40w -vahvistin, Hiwatt 1970's SA212 50W -vahvistin ja Alessandro Bluetick 20w -vahvistin 2x12" -kaiuttimien kanssa. Tämän lisäksi hän käyttää 1960-luvulta peräisin olevaa Marshallin nuppia, jota ei tarkemmin ole määritelty.

4.5 Rattle That Lock (2015)

Kappale on David Gilmourin viimeisimmän soololevyn nimikkoraita. Kappaleen sävellaji on C-molli, ja soolon harmonia pysyy sävellajissa. Kappaleen soolo perustuu vahvasti C-mollipentatoniseen asteikkoon ja on hyvin harkitusti soitettu. Gilmour jättää sooloon paljon tyhjää tilaa, ja soitto on paikoin asteikkomaista, varsinkin soolon alkupuolella.

Rytmisesti soolo on melko yksinkertainen. Hän soittaa soolossa pääosin kahdeksasosanuotteja, neljäsosanuotteja sekä puolinuotteja. Fraasit on soitettu vahvasti, ja painotukset ovat selvästi iskuilla. Gilmour merkkää sointuvaihdokset soittamalla vaihtuville soinnuille kyseisen soinnun jonkin karaktäärisävelen.

Tyylillisesti Gilmourin soitto tässä soolossa on bluesille ominaista. Hän tekee muutamassa kohtaa pieniä bendejä, jotka ovat ominaisia bluesin soitossa. Hän aloittaa monta fraasia liu'ulla, mikä tekee fraasien aluista taukojen jälkeen vähemmän jyrkkiä, kuin jos aloittaisi suoraan soittamaan aloitussävelestä. Tässäkin soolossa hän käyttää miltei kaikissa kahdeksasosanuottia pidemmissä äänissä vibratoa.

Tässä soolossa fraseeraus on melko painokasta, ja hän soittaa äännet pääosin plektralla. Muutamissa kohti hän käyttää pull off -tekniikkaa luoden legaton sävyn. Hän fraseeraa soittonsa vahvasti samaan tempoon kuin bändi.

Nuottiesimerkki 12. Kuvasta käy ilmi Gilmourin maltillinen ja iskuja painottava soittotapa, sekä hänen käyttämiään tekniikoita.

Soolon soundi on säroinen ja melko diskanttinen. Kaikua ei soolossa ei juurikaan ole, mikä on muihin sooloihin verrattuna melko epäominaista Gilmourille. Tarkkoja soittolaitteistotietoja tämän soolon osalta ei ole olemassa, mutta muutamissa YouTubesta löytyvistä keikkataltioinneista näkee, että hän soittaa soolon vanhalla Fender Telecasterilla.

5 Transkriptioiden yhteenveto

Vaikka analysoitavat soolot ovat pitkältä aikaväliltä, ensimmäinen äänitetty 1973 ja viimeisin 2015, on jokaisessa soolossa kuultavissa useita samankaltaisuuksia. Yleinen

soitannollinen tyyli hänellä on pysynyt hyvin pitkälti samana vuosien ajan. Seuraavissa kappaleissa käyn läpi hänen soittotyyliään eri osa-alueisiin jaoteltuna.

5.1 Asteikot ja arpeggiot

Analysoimieni soolojen perusteella voi todeta, että Gilmourille ominaisimpia lähestymistapoja improvisointiin on soittaa joko mollipentatonista asteikkoa tai mollibluesasteikkoa lisäten siihen molliasteikon toisen sävelen. (Nuottiesimerkki 13.)

The top part of the notation shows a melodic line in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The notes are A, B, C, D, E, F, G, A, B, C, D, E, F, G, A. Below the staff are two lines for guitar fretting: the top line is labeled 'T' and the bottom line 'B'. The fret numbers are 5, 7, 8, 5, 7, 5, 7, 4, 5, 7, 5, 8, 5.

³ A-molli pentatoninen asteikko, johon on lisätty A-molli asteikon toinen sävel B

The bottom part of the notation shows a melodic line in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The notes are A, B, C, D, E, F, G, A, B, C, D, E, F, G, A. Below the staff are two lines for guitar fretting: the top line is labeled 'T' and the bottom line 'B'. The fret numbers are 5, 7, 8, 5, 6, 7, 5, 7, 4, 5, 7, 8, 5, 8, 5.

A-molliblues asteikko, johon lisätty on A-molli asteikon toinen sävel B

Nuottiesimerkki 13.

Ainoana analysoiduista sooloista On an Island sisältää pentatonisen asteikon lisäksi myös viittauksia muihin asteikoihin. Soolon tahdissa 23 hän venyttää A-sävelen B:ksi Fmaj7 soinnun päälle, jolloin sooloon saadaan F-lyydisen sävyjä B:n ollessa #4 F-sävelen nähden. (Nuottiesimerkki 14.)

The notation shows a melodic line in treble clef with a key signature of one flat (B-flat). The notes are A, B, C, D, E, F, G, A, B, C, D, E, F, G, A. Above the staff is the chord symbol 'Fmaj7'. Below the staff are two lines for guitar fretting. The fret numbers are 14, 14, 14, 14, 12, 14, 12. Arrows labeled 'full' point to the 14th fret notes, and an arrow labeled '1 FR' points to the 12th fret note.

Nuottiesimerkki 14.

Gilmourin tapa soittaa asteikkoa vaihtelee. Kaikissa sooloissa hän soittaa asteikkoa pentatonisen asteikon perusasemassa, niin että asteikon ominais soundi käy helposti ilmi, mutta myös melodisesti enemmän horisontaalisesti kaulaa pitkin. Rattle that lockin soolo eroaa kuitenkin muista ollen kauttaaltaan enemmän bluesvaikutteinen ja asteikkomainen ilman melodista vastapainoa.

Rattle that lockia lukuun ottamatta muissa sooloissa hän soittaa laulavia, melodisia linjoja siirtyen otelautaa pitkin korkeampiin säveliin. Pink Floydin aikaisten kappaleiden sooloissa (Time, Comfortably Numb sekä Coming back to life) on huomattavissa samankaltaista soolon rakentumista. Näiden kolmen soolon alussa Gilmourin soitto on enemmän asteikkoa pitkin kulkevaa, ja hän soittaa kaikissa asteikkoa perusasemasta niin, että hän aloittaen perusäänen matalalta E-kieleltä lähtien etusormella. Soolon huippukohdassa hän siirtyy soittamaan yleensä oktaavia ylempää, jolloin soolo muuttuu asteikkomaisesta melodisemmaksi. Soolon lähestyessä loppuaan hän palaa jälleen otelautaa pitkin alemmas rauhoittaen soiton intensiteettiä. (Liitteet 1-3).

Gilmour hyödyntää arpeggioita asteikoiden tukena Timen, Coming back to lifen sekä On an Islandin sooloissa. Timessa hän soittaa kahdesti alhaalta ylöspäin menevän kolmisointu-arpeggion F#-mollille sekä yhden laskevan kolmisointu-arpeggion E-duurille. Coming back to lifessa tulee samanlainen laskeva duurikolmisointu-arpeggio kuin Timessa mutta tällä kertaa C-duurille. On An Islandissa Gilmour soittaa Fmaj7 -soinnun päälle duurikolmisointu-arpeggion.

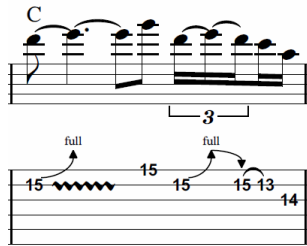
5.2 Rytmiikka

Gilmourin soitto kaikissa sooloissa on hitaasta temposta johtuen paikoin tiheästi rytmitettyä, ja hän soittaa kuudestoistaosanuotteja, ja joissakin tapauksissa jopa kolmas-kymmeneskahdesosanuotteja. Hän soittaa trioleja Rattle That Lockin sooloa lukuun ottamatta muissa kappaleissa.

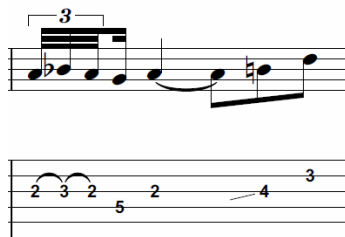
Karkeasti jaoteltuna Gilmour käyttää trioleja kolmella tapaa. Ensimmäiseksi niin että hän tekee kokosävelaskeleen venytyksen rytmittäen sen trioliin niin, että ensimmäisellä triolin osalla hän aloittaa venytyksen, toisella hän on kohdeäänessä, ja kolmannella hän palaa lähtösäveleen. Toinen tapa on se, että hän soittaa trillin, jossa hän käyttää triolia rytminä. Kolmanneksi hän soittaa trioleja perinteisemmin esimerkiksi asteikkoa tai arpeggiota pitkin. Ensimmäistä tapaa hän käyttää Coming Back To Lifessa sekä Rattle That Lockissa. Trillejä hän käyttää Coming Back to Lifessa sekä On an Islandilla.

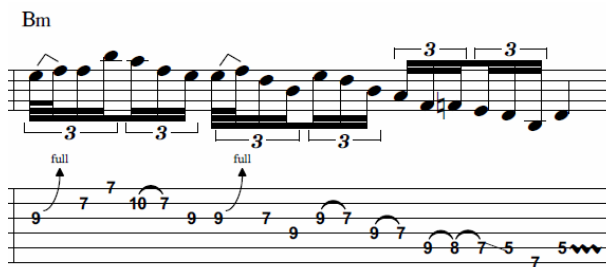
Comfortably Numbissa hän taas soittaa triolijuoksutuksen useaan kertaan asteikkoa alas.

Nuottiesimerkki 15. Esimerkki venytyksen yhteydessä olevasta triolista.

Nuottiesimerkki 16. Esimerkki trillin yhteydessä olevasta triolista.

Nuottiesimerkki 17. Esimerkki triolilaskusta asteikkoa pitkin.

Comfortably Numbin soolossa hän soittaa muutamassa kohdassa funktyyliin hyvin rytmisesti, mikä eroaa paljon muista sooloista. Comfortably Numbin rytmikka on kaiken kaikkiaan monipuolisempaa ja tiheimmin soitettua kuin muissa sooloissa. Rattle That Lock sekä Coming Back to life ovat rytmikaltaan keskenään samankaltaisia: paljon iskuille soitettuja säveliä ja melko yksinkertaista rytmikkaa. Timessa sekä On An Islandissa Gilmourin rytmikka on monipuolista, ja sisältää niin pitkiä ääniä kuin rytmisempääkin soittoa.

5.3 Tekniikka

David Gilmourin soitossa on muutamia hänelle todella tyypillisiä kitarateknisiä asioita, jotka toistuvat kaikissa transkriboiduissa sooloissa. Hän käyttää venytyksiä paljon ja monipuolisesti venyttäen aina puolesta sävelaskeleesta kahteen sävelaskeleeseen. Hänen venytyksensä ovat intonaatioltaan eli hienovireeltään todella tarkkoja ottaen huomioon niiden laajuuden.

Venytysten ohella vibraton käyttö on hänelle näiden soolojen perusteella kuin tavaramerkki. Hän käyttää sitä miltei kaikissa kahdeksasosanuottia pidemmissä äänissä mutta ei toki kaikissa. Vibrato tuo pidempiin ääniin liikettä, joka tekee soitosta elävän kuuloista. Gilmour käyttää niin sormilla tehtävää vibratoa kuin myös Stratocaster-kitaran vibrakampea. Sormilla tehtävä vibrato on tiheämpi, ja epäsäännöllisempi, kun taas kammella tehtävä vibrato harvempi ja tasaisempi.

Gilmourilla on tapana käyttää myös liukua äänestä toiseen. Hän käyttää liukuja niin fraasien alkuihin, kuin fraasin keskelläkin. Liu'ut pehmentävät fraasien alkuja niin, etteivät ne kuulosta irrallisilta, yksittäisiltä palasilta soolon keskellä, vaan liittävät niitä enemmän muuhun soittoon. Fraasien väleissä liu'ut tekevät soitosta legatompaa, kun kaikkia ääniä ei soiteta irrallaan toisistaan.

5.4 Fraseeraus

Gilmourin fraseeraus vaihtelee vahvasti kappaleiden tunnelman sekä tempon mukaan. Time sekä On An Island ovat esimerkkejä sooloista, joissa hän fraseeraa soittonsa tempollisesti hieman jälkeen suhteessa bändiin. Tämän kaltainen fraseeraus saa hidadempoisen kappaleen svengaamaan paremmin sekä saa soiton kuulostamaan persoonallisemmalta ja musiikillisemmalta kuin jos soittaisi täysin samaan tempoon kuin muu bändi.

Coming Back To Lifen sekä Rattle That Lockin sooloissa Gilmour fraseeraa soittonsa bändin kanssa samaan tempoon. Samaan tempoon fraseeraaminen korostaa iskuja enemmän, kuin temposta hieman jälkeen fraseeraaminen, ja soitosta tulee näin painokkaampaa. Comfortably Numbin soolossa Gilmour fraseeraa soittonsa aavistuksen verran eteen bändiin verrattuna. Eteen fraseeraus korostaa soolon aggressiivista ja eteenpäin menevää luonnetta.

Gilmour käyttää soitossaan sekä hammer on, että pull off -tekniikkaa, joka tekee soitosta legaton kuuloista. Eniten hän käyttää tätä tekniikkaa asteikkoa pitkin soittaessaan. Gilmour käyttää näitä tekniikoita kaikissa sooloissa, mutta Rattle That Lockin soolossa kaikkein vähiten.

6 Yhteenveto ja pohdinta

Opinnäytetyöni tarjoaa katsauksen Gilmouren käyttämiin solistisiin soittotekniikoihin, sekä hänen tyyliinsä soittaa kitarasooloja, mutta aiheesta riittää kyllä lisää analysoitavaa ja opeteltavaa. Kuitenkin, ajattelen että työni pohjalta voin tarjota pienen listan asioita joita kannattaa ottaa huomioon, mikäli haluaa soittaa samaan tyyliin kuin Gilmour:

1. Lähesty sooloja melodisesti merkatien kappaleen harmoniaa sointusävelillä.
2. Lisää joukkoon bluesvaikutteita käyttäen improvisoinnissa bluesasteikkoa sekä bluesille ominaisia lickejä.
3. Käytä eri kitaransoitolle ominaisia tekniikoita monipuolisesti. Bendaa, käytä vibratoa, liu'u äänestä toiseen sekä käytä legato -tekniikoita.
4. Fraseeraa soittosi kappaleen mukaan kuunnellen muuta bändiä.
5. Käytä pentatonista sekä bluesasteikkoa lisäten siihen molliasteikon toinen sävel, jämähtämättä kuitenkaan yhteen asemaan. Hyödynnä koko kitaran skaalaa.
6. Hyödynnä monipuolisesti rytmikkaa ja käytä trioleja. Aloita fraaseja iskuttomilta osilta.
7. Ennen kaikkea kuuntele, mitä ympärillä tapahtuu. Älä etene tekniikka edellä soittaen niin nopeasti kuin pystyt vaan luo melodioita.
8. Käytä Big Muff -tyylisiä säröjä, delay-kaikua sekä kompressiota saavuttaaksesi samankaltaisen kitarasoundin, kuin mitä Gilmour käyttää.

Pääpiirteittäin Gilmourin soitto on pysynyt vuosien ajan samana, mutta kappaleita on hankala verrata suoraan keskenään, sillä niissä on tyyllisesti eroavaisuuksia. Soitosta käy ilmi hänen kykynsä soittaa jokaiseen kappaleeseen sopiva, tyylinmukainen soolo. Jokaisesta soolosta on myös kuultavissa hänen persoonallinen soittotapansa hänen käyttämiensä asteikoiden, tekniikoiden, fraseerauksen ja soundien kautta.

Vaikka David Gilmour on yksi jäljitellyimpiä kitaristeja, niin vaikka omistaisi identtiset soittimet, efektit sekä vahvistimet kuin Gilmour, ei todennäköisesti kuulostaisi samalta.

Tähän on monta syytä: tyyllilliset seikat, sormien vahvuus ja se, kuinka lujaa on tottunut soittamaan kieliä, fraseeraus sekä monet muut syyt.

Kaiken kaikkiaan tämä työ on ollut hyvin mielenkiintoinen tehdä. Se on herättänyt mi-
nussa paljon ajatuksia koskien omaa soittotyyliäni, ja sitä mistä se muodostuu. On ollut
mielenkiintoista huomata, kuinka pienistä seikoista lopulta koostuu tunnistettava soitto-
tyyli. Esimerkiksi pentatoniseen asteikkoon molliasteikon toisen sävelen lisääminen ei
näytä paperilla kovin suurelta muutokselta, mutta se luo oikein käytettynä gilmourmaisen
soundin.

Toivoisin jatkossa voivani tutkia samaan tyyliin myös muiden kitaristien tyyliä ja löytäväni
pieniä asioita jotka tekevät heidän soitannollisista persoonallisuuksistaan sitä mitä he
ovat. Ennen kaikkea kuitenkin toivon löytäväni ne omat soitannolliset eleeni, jotka teke-
vät minun soitostani persoonallista, niin että löytäisin oman ääneni muiden kitaristien
joukosta.

Lähteet

Irons, R. 2014. How to sound like David Gilmour. Seymour Duncan. <https://www.seymourduncan.com/blog/the-tone-garage/how-to-sound-like-david-gilmour>. 3.4.2018.

Mason, N. 2004. Inside Out A Personal History of Pink Floyd. Lontoo: The Orion Publishing Group.

Miles, B. 2006. Pink Floyd The Early Years. Lontoo: Omnibus Press.

Milkowsky B. 2016. Pink Floyd's David Gilmour Talks About Technique and Gear in 1988. Guitar World. <https://www.guitarworld.com/artists/pink-floyds-david-gilmour-discusses-his-technique-and-gear-1988-guitar-world-interview>. 31.3.2018.

Riis. B. Dark Side of the Moon 1972-75. Gilmourish.com. http://www.gilmourish.com/?page_id=16. 31.3.2018.

Riis. B. The Wall 1979-81. Gilmourish.com. http://www.gilmourish.com/?page_id=20 31.3.2018.

Riis. B. The Division Bell 1994. Gilmourish.com. http://www.gilmourish.com/?page_id=31 31.3.2018.

Riis. B. On An Island 2006. Gilmourish.com. http://www.gilmourish.com/?page_id=32 31.3.2018.

Riis. B. Rattle That Lock 2015. Gilmourish.com http://www.gilmourish.com/?page_id=6909 31.3.2018.

Riley G. 2003. Rock lead guitar solos: The Ultimate Guide to Playing Great Leads. Van Nuys California: Alfred Music Publishing Co.

Shaffner, N. 1991. Pink Floydin odysseia. Helsinki: WSOY.

Silas, P. 2006. (Toim.): David Gilmour ja Pink Floydin pitkä tarina. Soundi 4/2006.

Total Guitar 2015. How to play guitar like... David Gilmour. Total Guitar. <https://www.musicradar.com/tuition/guitars/how-to-play-guitar-like-david-gilmour-614030> 31.3.2018.

Liite 1.

Time

Nick Mason, Richard Wright, David Gilmour, Roger Waters

Chords: F#m, A, E, F#m

The first system of music shows the first four measures. The guitar part features a melodic line in the treble clef and a bass line in the bass clef. The bass line includes techniques such as tremolos, slides, and bends. Fingerings are indicated by numbers 4, 5, 6, 7, and 8. Dynamic markings include 'full' and '1/2'.

Chords: A, E, F#m

The second system covers measures 5 to 8. The bass line continues with complex patterns, including triplets and bends. The treble clef part has a melodic line with some slurs. Fingerings and dynamic markings are present.

Chord: A

The third system covers measures 9 to 10. The bass line features a prominent triplet pattern and several bends. The treble clef part has a melodic line with slurs. Fingerings and dynamic markings are present.

Chords: E, F#m

The fourth system covers measures 11 to 13. The bass line continues with complex patterns, including bends and slurs. The treble clef part has a melodic line with slurs. Fingerings and dynamic markings are present.

Chords: A, E, F#m

The fifth system covers measures 14 to 17. The bass line features a triplet pattern and several bends. The treble clef part has a melodic line with slurs. Fingerings and dynamic markings are present.

27 *A/D* *E/A* *A/D* *E/A*

T 3 3 3 3

A 4 2 2 7 10 12 10 9 10 9 9 7 9 9 9 7 9 9 6 9 6 4

B

21 *A/D* *C#m* *Bm* *E*

T 1 1/2 full full

A 4 4 4 4 2 4 2 4 2 6 4 6 4 2 0

B

Comfortably Numb

David Gilmour, Roger Waters

Chord changes: Bm, A, G, G/F#, Em, Bm

Measure numbers: 1, 4, 7, 9, 11

Techniques: full, 1/2, 3

Liite 3.

Coming back to life

David Gilmour

Musical notation for measures 1-4. The top staff is in treble clef, 4/4 time, with a key signature of one flat (Bb). The bottom staff shows guitar fretboard positions for strings T, A, and B. Chords C and F are indicated above the staff. Fingering includes 'full' and '1/2' markings.

Musical notation for measures 5-7. The top staff continues the melody. The bottom staff shows guitar fretboard positions. Chords Am, G, and F are indicated above the staff. Fingering includes 'full' markings.

Musical notation for measures 8-11. The top staff continues the melody. The bottom staff shows guitar fretboard positions. Chords C and F are indicated above the staff. Fingering includes 'full' and '3' markings.

Musical notation for measures 12-14. The top staff continues the melody. The bottom staff shows guitar fretboard positions. Chords Am and G are indicated above the staff. Fingering includes '1/2' and '8va' markings.

Musical notation for measures 15-16. The top staff continues the melody. The bottom staff shows guitar fretboard positions. Chord F is indicated above the staff. Fingering includes '13' and '14' markings.

Liite 4.

On an Island

David Gilmour

Part 1 Em C/E

10 7 10 10 10 full 10 7 9 7 7

5 Em Fmaj7

9 3 0 3 2 5 4 2 3 2 5 2 4 3

9 Em C/E

7 7 7 7 7 7 7 5 5 7 8

13 Em Fmaj7

7 10 7 10 12 15 14 15 13 13 14 0 2

Part 2 17 Em C/E

4 2 2 2 0 2 2 0 2 2 0 2 0 3 2

Liite 5.

Rattle that lock (1st solo)

David Gilmour, Michaël Boumendil

Musical notation for the first system, measures 1-5. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 4/4. The guitar part (T, A, B strings) includes fret numbers 11, 13, 10, 8, 10, 10, and 8, 11, 11. Chords Cm7 and Fm7 are indicated above the staff. The notation includes a 7/8 note, a dotted quarter note, and a quarter note.

Musical notation for the second system, measures 6-9. The guitar part includes fret numbers 13, 13, 16, 10, 8, 10, 10, 8, 8, 8, 10, 10, 8, 10, 8, 10, 10, 8. Chords Cm7 and Fm7 are indicated above the staff. The notation includes a triplet of eighth notes and a triplet of sixteenth notes.

Musical notation for the third system, measures 10-13. The key signature changes to one flat (B-flat). The guitar part includes fret numbers 10, 8, 8, 11, 11, 13, 13, 13, 16, 13, 18, 18. Chords Abmaj7 and Fm7 are indicated above the staff. The notation includes a glissando and a half note.

Musical notation for the fourth system, measures 14-17. The guitar part includes fret numbers 10, 10, 8, 11, 10, 10, 8, 11, 11, 8, 11, 11, 13. Chords Abmaj7, Fm7, and Cm7 are indicated above the staff. The notation includes a half note and a full note.